

ГАНЧО КОКАЛЧЕТО

Ганчо бѣше единъ отъ моитѣ съученици. Той бѣше нѣжно, слабичко момче. И затова, може би, другарчетата ми го бѣха нарекли Ганчо Кокалчето. Ганчо не имъ се сърдѣше. Той бѣше толкова много добѣръ, че на никого зло не стори, нито пъкъ на обидна дума отвърна. Ние всички го обичахме. Обичаха го и учителитѣ ни, защото той бѣше трудолюбивъ и послушенъ.

Ние се надпреварвахме съ Ганча и съ още единъ нашъ съученикъ, кой да бѣде първи по успѣхъ. И, така, понѣкога бѣхъ прѣвъ азъ, други пѣтъ Ганчо, а трети пѣтъ нашиятъ съученикъ.

Тѣй минаха четири години въ училището. На петата година бѣхме вече въ прогимназията. Но нашата дружба все продължаваше.

Ние съ Ганча седѣхме на единъ чинъ. Наедно учехме уроцитѣ и наедно пишехме домашнитѣ си упражнения.

Тогава есеньта бѣше чудно хубава. Тя покри съ багри всичко. Въ градинитѣ висѣха ябълки и дюли, а на лозницитѣ тежеха едри гроздове. Пойнитѣ птици не бѣха отлетѣли, защото днитѣ бѣха още топли, тихи и слънчеви.

Ганчо и азъ обикаляхме ту въ тѣхната, ту въ нашата градина, и джебоветѣ ни бѣха винаги пълни съ червени ябълки и дюли.

Лакомо, лакомо хрускахме ние сладкитѣ плодове и учехме уроцитѣ си.

Но следъ хубавата есень настѣпиха мъгливи, дъждовни дни. Времето застуденѣ. По небето нощемъ тревожно пискаха изгубили своя пѣтъ жерави, които отлитаха на югъ, къмъ топлитѣ страни.

Следъ това завалѣ снѣгъ.

Тихо, съвсемъ тихо падаха бѣлитѣ малки снѣжинки и пскриваха земята, кѣшитѣ, цвѣтята. И всичко побѣлѣ.

Нѣмаше край тогава нашата радостъ. Започнахме да стѣгаме старитѣ шейнички и, облѣчени въ топлитѣ си дрехи, весело тичахме изъ улицитѣ и леко си подхвърляхме малки снѣжни топки.

Но едно отъ нашитѣ другарчета бѣше сложило камъкъ въ топката си и съ нея удари Ганча по ржката. Ганчо извика отъ силна болка. Той хвана съ другата си ржка удареното мѣсто, но не заплака. Само очитѣ му се